

Residint en la intempèrie

Carles Batalla Ferran

LA RESISTÈNCIA

Residint en la intempèrie

Carles Batalla Ferran

LA RESISTÈNCIA

Títol: *Residint en la intempèrie.*

Publicat per LA RESISTÈNCIA.

laresistencia.cat / info@laresistencia.cat

Creative Commons · Reconeixement · No Comercial · Sense Obra Derivada 4.0 Internacional ([CC BY-NC-ND 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)).

Del text, 2017, Carles Batalla Ferran.

D'aquesta edició, 2017, La Resistència.

SUMARI

La mateixa cançó	9
Descens	10
Ritual dels comensals	11
[Et demano]	12
[Les flames]	13
Malentès	14
[Acaronant]	15
Dieta (<i>Nouvelle cuisine</i>)	16
Lletrania que no homília	17
I	18
[Les més doloroses]	19
[Fa massa dies...]	20
[Em deleixo...]	21
[No sóc...]	22
[L'oblit...]	23
[S'esvaeixen els indicis...]	24
[Tota l'herència...]	25
[Allò que hem perdut...]	26
El radical	27
[S'acumulen obagues]	28
[I com voldria...]	29
[Amb el sucre...]	30
[Se m'ennueguen les paraules]	31
[Records com bosses...]	32
[En dies tediosos...]	33
[El lleu terrabastall ...]	34
[Has extirpat ...]	35
[De manera...]	36
[Només podem aspirar ...]	37
[Sempre hi ha algun detall...]	38
Pluja àrida	39
[Com si l'oblit...]	40
[Mai...]	41

[La nàusea...]	42
[El fred és...]	43
[L'ombra...]	44
[La lluminositat...]	45
[La residència...]	46
[Descarto ser...]	47
Nit plujosa	48
[Ni rellotges...]	49
[Quantes melodies...]	50
[Li deien exiliat...]	51
Tres versions suïcides	52
[La vida és...]	53
[Ni oferiment...]	54
[Glòria...]	55
Cançó-corcó simisil·làbica	56
Brindis per la vigència	57
[Se m'esfilagarsen...]	58
[Impossible destriar...]	59
Brollant	60
[Del perllongament...]	61
[La veritable...]	62
[Desconeixem...]	63
[No hi ha ningú...]	64

La mateixa cançó

S'inverteix el procés
i em ve el cap a la memòria,
(sortosament mantinc les facultats, no tant la cavitat)
per tal de vivificar un record oblidable,
(és a dir, susceptible de pèrdua)
alhora que arracono un munt d'oblit inoblidable
(és a dir, feixucs lapsus d'identitat i pertinença).

Malgrat que la nostra història
no signifiqui unanimitat sinó inhumanitat,
sempre hi haurà fil de remembrança
per enfilar l'agulla de la ment
i així retardar la coercitiva amnèsia
(és a dir, acatar l'atac de la seva història).

Descens

Vull esllavissar-me damunt teu,
sense risc d'ofec
ni imminència de desastre,
mirant de no arrossegar arrels desterrades,
amb la plàcida contundència de les pedres,
rodolant fins a tancar una cavitat harmònica,
isolada, aïllant, autònoma.

Prescindirem de grues:
andròmines reservades a grolleres aglomeracions.

Vull esllavissar-me damunt teu,
és a dir, cloure'ns en un bes:
la nostra austera però suficient infraestructura.

Ritual dels comensals

Sense coberteria de plata
ni abundància d'aliment
ni ja ganes de tenir gana,
provarem d'enforquillar la vida
i mastegar-la, empassar-nos-la i pair-la,
poc abans que la mort omnívora,
llaminera i gens maniàtica
ens engoleixi sense deixar tendrums
ni greixos ni betes de nervi
com el seu morbós queviure.

[Et demano...]

Et demano
no almoïna sinó palmell,
no intermitent sinó far,
no refugi sinó llar.

Et demano
no projectil sinó ràfega,
no aplaudiment sinó ovació,
no calfred sinó tremolor.

Et demano
no sotrac sinó balanceig,
no fuga sinó degoteig,
no record sinó memòria.

[Les flames...]

Les flames no queden impunes
amb el llegat de les cendres,
el testimoni de les runes.

Malentès

i digueu-li que no vaig plorar pas
pel badall reprimit ni per com el fred respirava per nosaltres.

[Acaronant...]

Acaronant aletes de peixos ofegats,
ens adonem que som la propera deixalla
a disposició d'una mort industrialitzadora i revolucionària,
i notem al moll dels ossos una sequedat
que ens desllueix les escates i ens embussa les brànquies.

Dieta (*Nouvelle cuisine*)

Aquell estratègic fer l'ullet que ullprèn,
els xiuxiueigs que em reserven valuoses confidències,
el sabó que assimila la fragància de la teva pell,
el mossec humit d'ardor i còlera
la soprano incisiva de les carícies,
tot allò que a vegades em sembla estranya perfecció i
a voltes perfecta estranyesa,
tot allò que, pausadament,
engruna a engruna,
em nodreix.

Lletrania que no homilía

(N)Hosa(r)nna a dalt del pèl

Rara crosta que esteu en el fel,
sigui petrificat el vostre pom,
esdevingui en nosaltres mostra que ja no impregna.
Desfaci's la vostra volcanicitat,
així a l'escorça com es fa en l'arrel.
Del rostre mapa de cada dia
endueu-vos l'enyor i la ferida d'avui.
I permuteu les pellofes en polpes,
així com nosaltres ens preservem d'altres dolors.
I no permeteu que gangrenem fins a l'amputació
ans (h)alle(l)ujeu-nos de qualsevol sal.
Amant (no lament).

I

(Absència teva: cadena no, àncora perpètua).

Mancances palpables

com la fredor encarcarada i òssia

de marbre o molsa.

[Les més doloroses...]

Les més doloroses són les elegies sense difunt, aquelles que narren les nostres petites defuncions quotidianes com, per exemple, la teva absència descarada i descarnada que va llimant excessivament les ronyoses ungles dels dies.

[Fa massa dies...]

Fa massa dies que provo de beure a galet
de teules resseques i deshidratades
per pluges que es van entrebancar però mai van caure,
massa dies que rosego sucus gàstrics
de remordiments vomitius i plors nauseabunds,
massa dies que intento parcel·lar una hectàrea de cel
que ja s'ha concedit sense subhasta als diòxids,
massa dies que solament queda la paraula
o només hi ha la paraula solament,
massa dies que miro i miro sota calaixeres i prestatgeries
i descobreixo, amb preocupació,
o que no sóc digne de vigilància o assetjament,
massa dies que et trobo a faltar
després d'haver-te buscat per tenir,
decididament, indubtablement fa massa dies,
dies fa massa, massa dies fa
i les nits s'eternitzen entre somnis i malsons.

[Em deleixo...]

Em deleixo per confessar-te coses
molt menys apassionants que la pròpia frisança.

[No sóc...]

No sóc sinó el vers
amb què t'acaronó o t'arracono.

[L'oblit...]

L'oblit no és descuit
ni error d'apreciació ni malentès,
ni rabieta de la ment,
ni la parella perfecta del temps,
sinó l'absentisme laboral de la memòria,
la vaga insurrecta del record,
quan l'unghla s'entossudeix a fer desaparèixer els vestigis de la nafra
i sempre sobreviuen miquetes de crosta.

[S'esvaeixen els indicis...]

S'esvaeixen els indicis d'udols fantasmals
dins d'un armari inexistent,
el grinyol d'un pom turmentat m'atabala,
els queixals cruixents del foc em fan sentir llenya esventrada.
No em serveixen bronzit ni cridòria,
secret ni rebombori, rumor ni escàndol,
ronc ni afonia, sermó ni mutisme,
perquè només ploro i imploro la teva diàfana veu
per assaborir i paladejar cada síl·laba alimentària
quan l'eco, canós i artrític, ja repapieja.

[Tota l'herència...]

Tota l'herència legítima del vent
es redueix a despentinar-te
perquè jo pugui corregir, redreçar, refer
els teus cabells,
prendre'ls i aprendre'ls
pèl a pèl,
cel a cel,
anhel a anhel,
els teus cabells que em corprenen i em raóprenen.

[Allò que hem perdut...]

Allò que hem perdut es recorda de nosaltres.
I és per això que tenim vincles extraoficials
amb soldats de joguina extraviats a l'estricta exercit de l'oblit,
amb cantonades on vam deixar comiats sense tombar el cap,
amb insults disparats sense el dispositiu de seguretat del raonament,
amb cuirasses, nusos, teles i matisos
que s'han convertit en rodamóns ambulants
implorant el tacte productiu d'uns dits,
la moixaina vidriosa d'una llàgrima
o la gola on retornar uns mots impropis,
moixos vagabunds amb fam de la nostra presència sana i estàlvia
i sabedors de la seva condició d'inerts,
plorosos objectes que només poden cridar l'atenció
en esporàdics reflexos de llum o en afortunats espetecs de trepitjada,
però que ens buscaran encara que certes fisonomies els semblin vagues
perquè allò que hem perdut es recorda de nosaltres.

El radical

Al centre només queden
els braços amputats dels qui no van tibar prou.

[S'acumulen obagues]

S'acumulen obagues
als marges de les carreteres que recorro,
rosada llefiscosa i feixuc polsim,
pinyes escapçades per dents astutes d'esquirol,
estelles de vidre que testimoniegen ferotges topades;
pellofes, borrhissol, rampoines, deixalles,
sal rebutjada per un mar hipertens,
com si m'haguessin sortit butllofes per dins,
com la pintura d'una fusta que crema a la llar de foc.

[I com voldria...]

I com voldria que la vida fos robusta aigua
per així beure-me-la a calmoses cullerades
que, de ben segur, s'escolarien pel cantó erroni de la gola.

[Amb el sucre...]

Amb el sucre cremat de les nostàlgies,
la memòria va prenent
flonja consistència de flam.

[Se m'ennueguen les paraules]

Se m'ennueguen les paraules
que entre tosca, bocins de pèsol i baba,
no aporten ni importen res ni ningú.
Em rescata
el plaer digestiu del silenci.

[Records com bosses...]

Records com bosses,
amb nanses precàries,
amb forats i sets pel desgast de carretejar-los,
per on vagaregen les colonials formigues de l'oblit
fent caus i concebent rutes d'expansió.

Records com bosses
que acaben com herbes aromàtiques d'olor inèdita,
entre el paper d'alumini de l'anècdota
i els draps dels lapsus
en un racó del calaix que és la memòria.

[En dies tediosos...]

En dies tediosos i soporífers com aquest,
voldria excloure, foragitar, expel·lir la vida
a sonores nàusees.

En dies monòtons i avorridíssims com aquest,
també desitjaria recompondre, xuclar, absorbir la mort
vòmit endins.

[El lleu terrabastall ...]

El lleu terrabastall
o el silenci a volum màxim:
la mateixa cridòria.

[Has extirpat...]

Has extirpat una paraula carnosa
però queda el llavi malsonant...

[De manera...]

De manera compulsiva
insuflant ofec.

[Només podem aspirar ...]

Només podem aspirar a assaborir la nàusea
mentre el desmai de la mort
calcula la seva incerta reanimació.

[Sempre hi ha algun detall...]

Sempre hi ha algun detall
(ombra, dit o alè ronc de recriminació)
que espatlla
(humilitat que humilia)
la intimitat presumptuosa
d'un mateix amb el mirall.

Pluja àrida

Puntual mullader d'ulls
precipitat per una mirada intempestiva.

[Com si l'oblit...]

Com si l'oblit

(sovint burocratitzat per dates i terminis)

triés instrumental específic:

totes aquestes cançons i poemes

amb què m'he nodrit, saturat i suturat,

són les mateixes que t'han neulit i infectat.

[Mai...]

Mai plau
a gust de tothom.

[La nàusea...]

La nàusea del record
fins al vòmit del plor.

[El fred és...]

El fred és absència
i el calor excés,
però també hi ha
cremor de manca
i glaç de saturació.

[L'ombra...]

L'ombra, que no és finalitat sinó conseqüència,
és màgic pànic, i no té més contorn que la nostra por.

[La lluminositat...]

La lluminositat del dia s'esberla sense empentes del cel.

[La residència...]

La residència
dels poetes
és la intempèrie.

[Descarto ser...]

Descarto ser
aquell qui reserva seient per envellir
(i mentrestant se'n plany amb llàgrimes epilèptiques).

Prefereixo fer-ho
com el sol, hoste privilegiat
que s'allotja en totes les habitacions
dels casalots mig derruïts
(respectant el mínim tuguri de l'ombra conserge).

I després, que corcs, indiferències i pluges
—el discret impacte de la intempèrie—,
delimitin l'estada de la llum.

Nit plujosa

El cel orina sobre la terra, que defeca fang.

Amb els ulls tancats, els llamps semblen dentades de llum.

[Ni rellotges...]

Ni rellotges, ni calendaris, ni solsticis, ni esperes.
El temps és només la perspectiva oportunista
d'un major o menor grau de desesperació.

[Quantes melodies...]

Quantes melodies de dol,
quants pentagrames de silenci
(més o menys harmònics)
han grinyolat i s'han estremit
durant els anys que he passat sense escoltar aquella cançó?

[Li deien exiliat...]

Li deien a l'exiliat:

I no tens recança per deixar enrere els teus?

I ell va respondre:

I qui són els meus, què són els meus?.

Un possessiu desposseït per la usucapió del temps i l'oblit.

Tres versions suïcides

I

El suïcida no pot aspirar
a res més que a saber que ha fallat
i a ignorar si la vida
li donarà suport a l'hora de defallir.

II

El suïcida fallit,
famolenc de lleugeresa i comoditat,
bé sap ara que no pot avançar-se
al puntual oportunisme de la mort.

III

Pot ser asil,
aïllament, assolament o insolació
(la vida).
El suïcidi, només assoliment i arrelament.

[La vida és...]

La vida és un període refractari
llargament breu (impotent exili)
entre dues morts igualment erectes.

[Ni oferiment...]

Ni oferiment ni feriment.

Les paraules es despengen del cervell

com crostes rocoses

que ja no poden gratar pell ni banyar-se en sang.

(Estèril invulnerabilitat).

Versos sense esma.

[Glòria...]

Glòria
Memòria
Història.

Dèria
Misèria
Histèria.

La rima només té ritme.
Som nosaltres a qui ens agrada degradar les gradacions.

Cançó-corcó simisil·làbica

Crec, ric (pobre de mi) que quan escric
domestico un tic que em dóna abric.
No sóc esquerp sinó amic del que dic
i amant del que cant.

Em dec al bec (de la ploma)
i em moc pel rec
del sec llampec.

Si vull no bull el que coc,
però el frec a frec del fred
sí que em duu a remolc.

Un cop de roc al clatell calb
acaba amb el cos. A cap cap hi cap
tant de joc, xerrameca de marrec
que liquo en art caigut del cel,
(en) càrrec diví. Escac i mag.

Brindis per la vigència

(amb V de victòria)

Jo m'he vantat de la meva joventut
ventada per una vana vanitat,
virada cap a una vulgar vacuïtat
i la vergonya de veure com m'he venut

a l'envelliment, a la vil servitud
d'aquest apaivagament sense brogit:
la vida és un vertiginós verí begut
per ser absorbit viciosament per l'oblit.

Veiem i ens venen, bevem i ens esbraven.
Som un bri de roba d'un vast aixovar
i un brut vestit ens desabriga el budell.

Però els versos t'alliberen i bramen:
tot val si t'esvera o et fa volar
lluny de l'orbe on el jovent es fa jo vell.

[Se m'esfilagarsen...]

Se m'esfilagarsen els ulls tutejant l'halogen
mentre la ment projecta cromàtiques siluetes
que no taquen ni enrabien el neutral exili de les parets.
Quina càrrega aquest succedani de migranya
i la persistència dels seus esmolats ganivets!

[Impossible destriar...]

Impossible destriar entre els teus dits fascinants
quin d'ells esbotza les portes de la meva vergonya
amb el sol desig d'arrabassar escalfor de galta.

Brollant

La bava d'un cadàver
que, en el seu lentíssim i lineal allau,
retorna els discursos que li van fer empassar
i totes les objeccions pendents que havia contingut:
font inesgotable de set.

[Del perllongament...]

Del perllongament de l'agonia,
que no acaba mai, que no acaba mai, que mai no acaba,
neix una certa apoteosis
(amb restes de closques d'un plaer epilèptic)
que es fa curt.

[La veritable...]

La veritable tristesa és quan ja no tens res a dir-me
darrere un cínic etcètera amb punts definitius
(que no són de sutura, sinó d'incisió o penalització).

[Desconeixem...]

Desconeixem
el pols,
la salutació,
les sanefes,
la forma de prémer,
la intensitat en estrènyer,
les arrugues,
els plecs,
la suor,
les llagues
i l'artritis
de la mà que un dia ens escombrarà.

[No hi ha ningú...]

No hi ha ningú més que tu i jo
en aquest silenci que grinyola
com una cremallera desdentegada.

AQUESTA EDICIÓ DE *RESIDINT EN LA INTEMPÈRIE*, DE CARLES BATALLA,
S'HA ACABAT D'EDITAR A LA VALL D'EN BAS EL 17 D'ABRIL DE 2017,
LA MATEIXA DATA, EL 1931, EN QUÈ PER LES PRESSIONS DEL GOVERN ESPANYOL,
LA REPÚBLICA CATALANA ES CONVERTÍ EN LA GENERALITAT DE CATALUNYA,
DE LA QUAL FRANCESC MACIÀ N'ESDEVINGUÉ EL PRESIDENT.

